

H. Hadabás Ildikó

Somlói bordal

Somló hegyének bíborában,
mikor kigyúl ezer levél,
Barátom! csendben fogd kupádat,
s engedd, emeljen tiszta fény

oda, hol gyöngyszemek peregnek,
s lelked sóhaja fényesül,
oda, hol fanyar arany borban
megkopott vágyad nemesül.

S koccintsd kupádat mindazokra,
kiknek az árnya visszajár,
mikor kancsódból ki-kicsurran
a nap érlelte tiszta nyár,

s átváltozásod titkos percén,
mikor élesül múlt-jövő,
s pohárt emelő mozdulatban
rád vár az elrejtett idő –

Somló hegyének sáraranyát
áldással emeld ég felé
s dadogva kiáltsd, még ha fáj is,
megbűnhődöttünk már mindenért,

s kérjük Urunk, nekünk is járjon
nagy ritkán oldás és kötés,
s add meg e koccintásnyi borban
a léleknek – mi léleké!

Jókai Mór utca

Csak én ismerem azt az utcát,
ahol régi kilincsek illatos udvarokat nyitogattak,
és vénkisasszonyok-agglegények
megbecsülték a rájuk bízott véneket.

Csak én érzem illatát még annak az utcának,
ahol hajnalonta nyolcas-ívű ragyogást locsoltak a porba,
s a hársak alatti spíreák végigkísérték a reggeli
harangzúgáson az imádságot!

Csak én hallom már azt a finom zsongást,
amely a tavaszban hol emberi szóra, hol lovak nyerítésére
váltott, s a nyitott ablakokon át kiömlött a gyermekek
nevetése a postás biciklijének víg csöngetésébe.

Talán csak engem melegít át az a hajdan volt sok lépés,
amely régi könyvtárak ezer évét vitte-hozta magával
nyomorúságban és reményben is, mert megőrizni vágyták
elődeink lélek-nyomát lassan megráncosodó
mosolyukban a csapott vállú, jó tanárok.

Csak nekem fáj már az az utca,
kiüresített házaival, arctalan kivagyfi életével,
ahol rég elfelejtik keresztel megjelölni a megszegetlen
kenyeret, a születést és a megváltó halált,
miközben repülőgépről döntik rá a tömegre
jelentéktelen ünnepeik szegény virágait.

Ki őrzi még ezen az utcán a talicskát végigtoló,
Kossuth-szakállt növesztő büszke magyar kézfogását,
a hat nyelven beszélő cukrász okos szemét és a
kitagadott sírok lopva gondozót,
akik csak azért se, akik csak azért is...

akik, azért is.....?!

Éjszakai legényes

Az est kalapját lengeti
piros-ezüst a csíkja,
ahogy az égi horizont
szélén fejébe húzza.

Motozni indul a csapat
csupa túske a háta,
zörög-röfög-habzsol-eszik,
teli a kis pofája;

érett körtétől részegül
az egész kicsi falka,
szuszognak minden emberül
bagolyszem nevet rajta.

Csillagok ezre cicereg,
nyújtózkodik a táj is,
szárny surran, lassan megremeg
a mozdulatlan árny is.

Az ég dunnája fekete,
rásimul a hegyekre,
bagoly veri az ütemet
a macskatalpú csendre.